

Kuo menkesnė asmenybė, kuo skurdesnė jos tradicija ir kultūrinė savimonė, tuo sparčiau, ji sunomadėja; greičiau perima klajoklių gyvenseną, veikiau ima suvokti save kaip klajoklį.

Dr. Krescencijus Stoškus

Dabartinė Lietuvos jaunimo emigracija, tai tik patvirtinimas visuomenės raidos dėsnio, kad visuomenė vystosi spirale, ir kad kiekviename jos šimtmečio vingyje tokie patys reiškiniai kartojasi. Ryškus to pavyzdys jaunimo emigracija XX a. pradžioje. Tuometinis tautinio laikraščio „Viltis“ redaktorius, dar tada jaunas Antanas Smetona viename iš savo straipsnių „Emigracijos liga“ (Viltis, 1911, Nr. 70) apie tuometinės, dar rusų okupuotos Lietuvos, apie emigraciją rašė, kaip vieną didžiausių tuometinės Lietuvos negandą. Ji buvusi tokia didelė (nors iš tikrųjų beveik tris kartus mažesnė, negu dabar), kad kaip straipsnyje rašoma: „Nematyti suaugusių jaunų vyrų: jie beveik visi Amerikon išėję... Bažnyčioje vyrų pusė kur kas mažesnė, ir stovi joje kone visi seniai ir keliolikos metų prieaugliai“ (Antanas Smetona. Rinktiniai raštai. – V., 1990. – P. 240). Vydūnas, tada stebėjęs lietuvių emigracija įtarė, kad emigracija – tai lietuviško zombėjimo variantas – „stupiditas demensia“. Jis rašė: „Negaliu tikrai pasakyti ar nostalgija paliečia tuos, kurie savo lengva valia išsižada savo kalbos ir Tėvynės. Tačiau tikrai žinau, kad tuos vargšus slegia kita liga – Stupiditas demensia“ – t.y. suirimas protinių galių ir jų sustojimas, susijęs su smegenų atbukimu ir stoka jausmų“ (Vincas Kudirka).

Atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, tie likusieji savo Tėvynėje, dažnai alkani ir basi, ne tik atkūrė savo valstybę, bet ir ją apgynė nuo visokio užsienio ir vidaus komunistuojančio gaivalo, ir jų pasiaukojimo ir kančių dėka Lietuva per 22 metus suklestėjo; iš medinės, samanotų pirkelių, Lietuvos tapo mūrine, kurios kultūrinis paveldu ne tik dvasiniu, bet ir materialiuoju iki šiol žavisi ir stebisi pasaulis, jau nekalbant apie Tautos dvasią, kuri gimė tada, ir kurios tvirtumo mūsų amžininkai gali tik pavydėti. Šiuo aspektu mes tik pigmėjai prieš anos pirmosios Lietuvos Respublikos dvasios milžinus.

Dabartinės Lietuvos jaunimo emigracijos mastai gąsdinantys. Europos statistikos agentūros duomenimis, 2014 m. iš Lietuvos į užsienį išvyko -12,3 tūkstančio; 2015 m. Lietuvos gyventojų skaičius sumažėjo 32,7 tūkstančio, 2016 m. – 22,4 tūkstančio; 2017 m. – 38 tūkstančiais. 2016 metų birželio mėnesį Lietuvoje gyveno 2 mln. 872 tūkst. gyventojų (Duomenys, kurie valdžiai nepatiks: Lietuvoje labiausiai sumažėjo gyventojų ES //Delfi.lt. – 2016, liepos 9). Populiarus šio reiškinio vertinimas: „Bėga, kaip žiurkės iš skęstančio laivo“. Dabartinė Lietuva, toli gražu, dar nėra skęstantis laivas. Todėl emigracija, kai iš Lietuvos bėga kūrybingiausi žmonės, paruošti profesionalai vargšų Lietuvos žmonių mokesčių pinigais, kitaip negali būti vertinama, kaip Lietuvos ir savo tautos išdavystė.

Atkursime savo Lietuvą, kaip ją atkūrė mūsų seneliai ir tėvai praeitame šimtmečiu, žymiai sunkesniais sąlygomis. Atkursime... ir be jų, tų dvasios žiurkių, juolab, kai jau įveikėme komunistinę hidrą, rijusią mūsų vaikus, visų mūsų vergišku darbu sukurtą Lietuvos turtą, mūsų ir mūsų vaikų ateitį. Viliuosi, kad ta komunistinė hidra Lietuvoje jau neturi šansų atsigauti, jeigu tik galutinai išrąvėsime jos giliausias šaknis... ir jas sudėginsime.

Filosofas, kultūrologas dr. K. Stoškus savo laiku domėjosi nomadizmo priežastimis teoriniu aspektu ir nustatė, kad ir okupacijos metais lietuvių tautos nomadizmas, neskaitant okupanto prievartinių Lietuvos gyventojų tremčių ir kolektyvizacijos bei žemdirbių sodybų nukėlimo, tęsėsi. Jį lėmė ne tik natūrali migracija dėl sparčios urbanizacijos bei gigantiškų statybų, bet ir individų psichologinės nuostatos. Ne paslaptis, kad keičiantis santvarkoms ir gyvenimo būdui lietuvių tautoje daugėjo nomadų. Mokslininko nuomone, tikras nomadas yra tas, kas renkasi nestabilų gyvenimo būdą, niekur giliau neįleidamas šaknų, neprisirišdamas prie gyvenamosios aplinkos, nejausdamas pareigos ja rūpintis, tausoti, branginti, nejauciantis už ją atsakomybės. Nomadas visur jaučiasi, kaip namie. Jam nesvarbu turėti savo būstą, savo tėviškę, savo Tėvynę. Jį tenkina laikina gyvenamoji vieta, kurią jis be jokio širdies virpulio apleidžia. Jo gyvenimo būdas – kuo mažiau dirbti ir kuo daugiau gauti. Jam tėvynė ten, kur duona sotesnė (Ubi bene, ibi patria). Nomadas, kaip taisyklė, hedonistinis, išlepęs, sekus, silpnai socializuotas, visur ir visada išliekantis marginalu. Jam net tėvai – nesvarbu, gyvena tarsi pamestinukas, arba, kaip modernistai sako, kaip žmogus „iš kolbos“. Tačiau nomadas nėra C. Aitmatovo Sabidžano – mankurto prototipas, nes Sabidžanui, vergui, absoliučiai paklusniam ir nepavojingam, valdžios įsakymų uoliam vykdytojui, buvo prievartiniu būdu atimta atmintis, o nomadas savo klajokliško gyvenimo būdą pasirenka savanoriškai „Nomadinė sąmonė paslanki konjunktūrai. Kartais stebimasi, kaip konjunktūrinis žmogus gali be gėdos ir sąžinės graužimo kaitalioji savo pažiūras, vienodai entuziastingai vykdyti prieštaraujančius nurodymus ir instrukcijas, viskam, kas tik ateina iš viršaus, pritarti ir palaikyti. Tačiau pažiūras gali kaitalioji tik tas, kas jas turi.. Nomado požiūriai nėra pažiūros, o tik pasiskolintos nuomonės efemeriskame įspūdžių sraute. Be pamatiškumo, kaleidoskopiškumo, klydinėjanti ir paviršutiniška nomado sąmonė greitai pasiduoda naivioms iliuzijoms, rinkiminiams pažadams, visokioms utopijoms „ (K.Stoškus. Nomadizmas // Mokslas ir gyvenimas. –

1988, Nr. 10). Manau, kad tik dėl to, tuos 26 metus ir turėjome tokią kreivą, šleivą, nomadų nulemtą, Lietuvos nepriklausomybę: jiems išvykus, politinė situacija Lietuvoje keičiasi ir akivaizdžiai gerėja. O tie, kurie grįžta į Lietuvą, jau grįžta kitokie – praregėję, suvokę esmę ir prabudę, ne nomadinės liaudiškos sąmonės, o jau tikri lietuviai ir kitataučiai, lojalūs Lietuvai patriotai.

Kita grupė Lietuvos išdavysčių – tai tautos idealiųjų vertybių; kalbos, šeimos ir valstybės garbės. Septyniukė Seimo komunistų, norėdami atkeipti Putino Rusijos ir jos penktosios kolonos Lietuvoje dėmesį į save, suvokę beviltišką jų siekį pratūnoti Seime iki grabo lentos, sumanė „patobulinti“ globalisto A.Kubiliaus bei komunistų G.Kirkilo ir I.Šiaulienės pasiūlytą Seimui lietuviškos abėcėlės pardavimo lenkams projektą, siūlo griauti Lietuvos valstybingumą, įvedant Lietuvoje, kaip ir okupacijos metais, dvikalbystę ir suskaldant Lietuvą į atskirus regionus bei panaikinant Lietuvoje lietuvių kalbos, kaip valstybinės, įstatymą (Oliva Strikulienė. SOS! Braunasi kalbos užmušimo įstatymas // Respublika. – 2018, saus. 23-kovo 2, p. 2). Manau, kad tie ponai-draugai pernelyg ilgai užsisėdėjo Seime, į jį papuolę per beveik tris dešimtmečius nepakeičiamus partinius sąrašus, jų smegenys jau taukais apaugo, nebegeba mąstyti, ir Seimo dauguma turi daryti išvadas ar būsimum Seimui reikia tokio balasto, jau atlikusio savo piktas funkcijas – nuskurdinuso jų valdomą Lietuvą iki didžiausių Europos ubagų lygmens ir toliau kenkiančių Valstybei ir Tautai. Dėl tautos nuskurdinimo kalti visi, visos partijos, ir visi jų nariai, valdė Lietuvą iki 2014 metų. Visi jie turi būti atstatydinti, nes jie rūpinosi tik savimi ir savo draugų klanais. Žmonės, gerieji, supraskite, pagaliau, kas jus taip nuskurdino ir nebalsuokita už tas partijas ir jų sąrašus. Turime pakankamai dorų žmonių.

Visi minėti Seimo ponai-draugai įeina ir į kitą grupę, siekiančią Lietuvoje įtvirtinti žydrają ideologiją ir toliau naikinti šeimą, Tautos ir Valstybės pagrindą, viliojant tos ideologijos iškelimu į valstybinį lygmenį imigruoti į Lietuvą žydrūnus iš visos Rusijos, Baltarusijos ir kitų kraštų. Tarsi jų mažai jau mes turėtume. Balsavusieji Seimo nariai už žydrosios ideologijos įteisinimą Lietuvoje ir jų „santuokas“ siekė išduoti lietuvių tautos vieną pagrindinių vertybių – šeimą. Ačiū Dievui, dabartinė Seimo padorioji dauguma, sustabdė gėdingą net 30 ir daugiau seimūnų norą žydrają ideologiją įtvirtinti valstybės lygmeniu ir Lietuvą padaryti žydrųjų nomadų rojumi. Ačiū tiems 64 parlamentarams, išdrįsusiems pasakyti žydrajai ideologijai – „Ne!“ ir apsaugoti Lietuvą nuo tokios gėdos. Nesustabdžius šį projektą – tai būtų Tautos vienos didžiausių tautos vertybių – ŠEIMOS IŠDAVYSTĖ. Todėl, kaip visuomeninės moterų organizacijos vadovė kviečiu Lietuvos moteris, kurios spėjote nusikopijuoti tą sąrašą (dabar jau jis iš interneto ištrintas), jį padauginti tūkstančiais egzempliorių ir kviesti moteris visose konferencijose niekada už tas pavardes nebalsuoti jokiuose rinkimuose, nes kaip sako lietuviška patarlė „kuprotą tik grabas ištaiso“, patekę į Seimą tie sąrašiniai vėl stengsis įteisinti žydrają ideologiją.

Ir viena visus Nepriklausomybės metus Lietuvą kompromitavusi išdavystė – tai Lietuvos vadovų begalinis ir šlykštus dergimas žiniasklaidoje, ypač „Laisvame laikraštyje“ ir internetiniuose portaluose, nesuvokiant, kad tai diskredituoja pačią valstybę, ypač buvusiose valstybėse, mūsų šalies okupantėse. Prie piktybiškų tokių šmeižikų dauginimosi prisideda, deja, ir mūsų teisėsauga. Kai kreipiausi į Generalinį prokurorą, prašydama iškelti bylą didžiausiam mūsų Prezidentės šmeižikui Zigmui Vaišvilai, tai man atsakė, kad, jeigu D.Grybauskaitė būtų ne valdžios žmogus, o tik eilinė pilietė, tai bylą keltų, o dabar, kai per jos šlykštų šmeižimą diskredituojama Lietuva pasaulio akyse, bylos kelti prokuratūra negali. Še, tau katine, ir užgavėnės... Todėl ir dygsta šmeižikai Lietuvoje, kaip grybai po lietaus. Kažkada, kai JAV teisėsaugą ištiko jos galios krizė, atsirado linčo teismai. Nenustebčiau, jeigu ir Lietuvoje atsirastų toks linčo teismas ir juodžiausius šmeižikus (dabar toks – Vladas Lukoševičius, savo niekšišku liežuviu šmeižiantis Prezidentę visuose komentaruose) nuteistų, minios džiaugsmui, kaip viename iš Zolia romanų. Tauta, ypač žiniasklaidos vadovai ir redaktoriai neturi būti pakantūs šmeižikų sąsąmonės demonams, lendantiems iš jų nusikaltėliškų galvų, ir psichologiškai traumuojančioms tūkstančius žmonių, nes ir šiuo atveju lietuviška patarlė sako: „Su kuo sutapsi, tokiu pats tapsi“.

Prasidėjus Lietuvos Respublikos valstybingumo antrajam šimtmečiui kviečiu, visų pirma teisėsaugą priimti įstatymą, kaip yra daugelyje civilizuotų valstybių, draudžiantį šmeižti šalies vadovus ir taip diskredituoti pasaulio akyse mūsų valstybę bei paniekinti Tautą, kurios valia tie vadovai buvo išrinkti, jais pasitikima. Kreipiuosi į visus mąstančius ir pilietiškus rinkėjus nebalsuoti už tuos kandidatus, kurie nusiteikę išduoti mūsų Tautą ir Valstybę ir mūsų šimtmečiais susiklosčiusias tautines vertybes – kalbą, istoriją, šeimą, tikėjimą, tautiškumą, pilietišumą, atsakomybę už savo šeimą, tautą, Tėvynę ir Valstybę.

2018-02-26